

βγήκε 'ς όλα αληθινή. Μόλις φύσησε αέρας, το φύλλο, σφιγγοριζόντας, έφθασε ως τη μέση του μικρού βάλτου. Στην αρχή, ή Κρινιώ, φοβισμένη, έκάνουσαν όσο μπορούσε πύο κεντά στον σύντροφό της' έπειτα όμως, τó ταξείδι «μέ τη βάρκα» — καινούργιο πράγμα γι' αυτή, — τής άρρεσε τόσο πολύ, ώστε κάθε φόδος τής έφυγε.

— Τι ώραία που είναι! είπε' θα μπορούσα να μείνω εδώ—πάνω όλη μου τη ζωή!

— Ποτέ μου δεν άκουσα μεγαλύτερη άνοησία άπ' αυτή που είπες τώρα! απεκρίθη ό Τερμίτης. Μάθε λοιπόν, μικρή άνόητη, ότι αυτό το φύλλο δεν θα μείνει αιώνια στην έπιφάνεια του νερού. Σε λίγο θα βραχή, θα βαρύνη και θα βουλιάξη' και το τρελλό μερμηγκάκι, πύο θα ήθελε να περάση εδώ—πάνω όλη του τη ζωή, θα πήγαινε κι' αυτό μαζί του στον πάτο.

— Με συγχωρείτε, κύριε Τερμίτη, δεν τό ήξευρα' είμαι μικρή άκόμη, βλέπετε, και άγράμματη...

— Πρόσεχε τώρα, γιατί πλησιάζομε. Μόλις φθάση το φύλλο στην όχθη, έγω θα πηδήσω έξω και θα τό κρατήσω με τά πιανά μου πόδια, για να σου δώσω καιρό να περάσης και σύ. Ένόησες; — Μάλιστα.

Έτσι τα δύο μερμηγκία βγήκαν από τη «βάρκα» και βρέθηκαν στην ξηρά, δύο βήματα μακριά από τη φλαμουριά, που ήταν ό σκοπός τής εκδρομής των.

— Άν μπορούσαμε, είπε ό Τερμίτης, να βάλωμε αυτό το φύλλο σε κανένα μέρος, πύο να μη τό πιάνη αέρας, θα μάς έχρησάιμε για τήν έπιστροφή.

Έκύτταξε ολόγυρα και δεν άργησε να βρη εκείνο που ζητούσε. Πραγματικά, ή όχθη του βάλτου, 'ς ένα μέρος σχηματίζε μια μικρή λακκούβα, γεμάτη χορτάρια' κι' αυτό το μέρος δεν απέχε πολύ από τό άλλο, όπου ό αέρας είχε φέρη, τό ξερόφυλλο. Με πόδια και με δαγκάνες, — αλλά και με άρκετό κόπο όμολογουμένως, — τά δύο μερμηγκία κατάφεραν να τραβήξουν τό αυτοσχέδιο πλοιάριο ως τά χορτάρια τής λακκούβας. Άλλά με μεγάλη τους χαρά είδαν πώς από εκεί ό αέρας δεν τό έπιανε, ώστε, όταν θα έπρόκειτο να έπιστρέψουν, δεν θα είχαν να κάμουν άλλο, παρά να ζανατραβήσουν τη «βάρκα» τους ως τό μέρος πύο ήταν πριν. Ό αέρας θα τήν έφριγγε πάλι στο νερό — και καλό ταξείδι!

— Δαμπρά! είπεν ό γέρο-Τερμίτης. Θα μαζέψουμε τώρα όσους φλαμουρόσπορους μπορούσαμε, θα τους κουβαλήσουμε ένα-ένα στο φύλλο, και όμα φορτωθή καλά, θα γυρίσουμε πίσω με τό φορτίο μας.

Η Κρινιώ ήταν κατάγοητευμένη. — Άκουε κι' έβλεπε με μεγάλη προσοχή ό,τι έλεγε κι' έκομνε ό σύντροφός της. Έτσι άρχισε ή άνατροφή της, πολύ χρήσιμη πραγματικότητα, — μια διδασκαλία που καθεμέρα θα τής έμάθαινε πολλά και θα τήν έκανε σοφότερη, ενώ συγχρόνως θα τήν έτερπε και θα τήν έδιασκεδάζε.

Χωρίς να χάσουν στιγμή, τά δύο μερμηγκία έπήγαν στη φλαμουριά κι' άρχισαν να μαζεύουν σπόρους. Έπιαναν ένα-ένα με τά μεσιανά τους πόδια — τά μερμηγκία, καθώς ξέρετε, έχουν έξη, — τόν έσφιγγαν στην κοιλία τους και τόν έκουβαλούσαν στο φύλλο. Άλλον ένα σπόρον έπιαιναν και τόν κρατούσαν συγχρόνως με τής δαγκάνες. Έτσι, από τέσσερους σπόρους κάθε δρόμο, ό Τερμίτης και ή Κρινιώ κατάφεραν σε λίγο να φορτώσουν άπάνω στο φύλλο καμμιά πενηνταριά.

Ό Τερμίτης εκύτταζε τό έργο του με καμάρι πολύ.

— Τώρα, είπε, πρέπει να γυρίσουμε στο σπίτι.

Και μαζί με τήν Κρινιώ, άρχισε πάλι να τραβή τό φύλλο για να τό βγάλη από τη λακκούβα. Αυτή ή έργασία ήταν ή δυσκολότερη άπ' όλες. Έπέτυχε όμως. Και μάλιστα, ό αέρας έσπρωξε τό φύλλο όχι στο μέρος που ήταν πριν, αλλά λιγάκι μακρύτερα, δηλαδή πύο κοντά στη φωλιά.

— Τώρα, είπε, πρέπει να γυρίσουμε στο σπίτι. Και μαζί με τήν Κρινιώ, άρχισε πάλι να τραβή τό φύλλο για να τό βγάλη από τη λακκούβα. Αυτή ή έργασία ήταν ή δυσκολότερη άπ' όλες. Έπέτυχε όμως. Και μάλιστα, ό αέρας έσπρωξε τό φύλλο όχι στο μέρος που ήταν πριν, αλλά λιγάκι μακρύτερα, δηλαδή πύο κοντά στη φωλιά.

(Έπεται συνέχεια) Γρηγ. Σενόπουλος Κατά τό γαλλικόν του E. M. Laumann

ΤΟ ΤΡΕΧΑΝΤΗΡΑΚΙ

— Τρεχαντηράκι δάρμενο, Μη βιάζεσαι, και άκόμη Του Πέλαγου είναι οι δρόμοι Γεμάτοι Τρικυμίες.

Τόσο πολύ μη βιάζεσαι, Νάφησις τό λιμάνι, Και ή Μπόρα, ίδες τη, φθάνει Με τίς Άνεμικές...

Τής Άνοιξης περίμενε, Να πάρουν τά Μαϊστράλια, Και οι Φλοισβοί άπ' τά κρογιάλια Θα μάς ξεπροοδοούν.

Μείνε μέσ' στής Γαλήνης μας Την τρυφερήν άγκάλη, Τής Γής, εδώ, τά κάλλη Πουλάκια κελαιδούν...

— Βαρκούλα μου, μη σκιάζεσαι! Φόδος σε μάς δε μοιάζει! Μπροστά μας θα μεριάζει, Θα φεύγει ή Τρικυμιά!

Καϊκάκια πιά Έλληνόπουλα, Μακρούθε όπου τά ίδουνε, Και οι Μπόρες προσκυνούνε Και ή άπιστη ή Νοτιά!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Άγαπητοί μου,

ΡΟ ήμερών έχω εις τό τραπέζι μου ένα γράμμα φίλου μας, συνδρομητοῦ τής «Διαπλάσεως από τούς πλέον άγαπητούς, εις τό όποϊον έσκόπευα ναπανήσω ιδιαιτέρως. Άλλ' όταν έπιασα τήν πένηνα δια να τού γράψω, έσυλλογιόθηκα :

Διατί να μη τού άπαντήσω δημοσία; Άν, όπως νομίζω, ή άπάντησίς μου θα τόν ώφελοῦσε, δεν είμπερεί να ώφελήση και άλλους, οι όποιοι εύρίσκονται υπό τās αυτās περιστάσεις; Διότι βέβαια είναι πολλοί. Θα τό παραδεχθήτε άμέσως άμα σās είπώ, ότι ό άγαπητός μας φίλος τά έχει με τό σχολείον του, παραπονείται δια τά πολλά μαθήματα πύο τόν φορτώνουν, δια τάνιαρά και κακογραμμένα βιβλία πύο τού δίδουν να διαβάξη, και τέλος δια κάποιον καθηγητήν του, ό όποϊος τόν έχει στο μάτι και τόν κατατρέχει. Πόσοι λοιπόν δεν θα είχαν να μου κάμουν τά ίδια παραπονα, και πόσοι δεν θα έδιάβαζαν με τό ίδιον ένδιόσφρον τήν προς τόν φίλον μας άπάντησί μου;

Όσον άφορᾷ τά πολλά μαθήματα και τά κακογραμμένα βιβλία, δεν έχω παρά να συστήσω ύπομονήν. Είναι και τά δύο «αναγκαία κακά» και φαίνεται ότι δύσκολα θα έλκείψουν. Όλονέν αι γνώσεις των ανθρώπων αυξάνουν και εις όλίγα χρόνια ό μαθητής πρέπει ναποκτήση τās κυριώτερας. Πολλοί παιδαγωγοί έφοβήθησαν τό φόρτωμα αυτό των μαθημάτων και προσεπάθησαν να τό έλαφρώσουν. Άλλά δεν έπέτυχαν τίποτα. Όταν εξετάξη κανείς ένα-ένα τά μαθήματα, τά εύρίσκει όλα χρήσιμα και αναγκαία. Και ή μεγάλη δυσκολία είναι πύο να διαλέξη και ποϊον να πετάξη. Λέγουν δια τά κακόμοιρα τά Λατινικά. Μα είναι δυνατόν να βγαίνη ένας μαθητής από τό Γυμνάσιον, χωρίς να έχη μίαν ιδέαν τουλάχιστον τής παγκοσμίου αρχαίας γλώσσης, τής όποϊας ή χρήσις εις τήν έπιστήμην και τήν φιλολογίαν, — άκόμη και τήν έλαφράν, — είναι γενική; Ό μαθητής πρέπει να μαθάνη άπ' όλα. Άς έχη όμως μόνος του τήν φρόνησιν να διαλέγη εκείνα πύο θα τού χρησιμεύσουν εις τό στάδιόν του και εις αυτās να εκύπτη περισσότερο' αλλά χωρίς να παραμελή και τά άλλα, άφού διαφορετικά δεν προδιδάξεται.

Και δια τά «κακογραμμένα» επίσης βιβλία του σχολείου πολλοί παραπονούνται πρό καιρού και οι άρμόδιοι προσπαθούν να εύρουν τρόπον δια να βελτιωθή ή

ποιότητος των. Με όλους όμως τούς τρόπους και τούς νόμους, δεν κατορθώνουν παρά να τά κάμνουν χειρότερα. Τα βιβλία του σχολείου πρέπει να τά γράφουν σοφοί, διδάκτορες, παιδαγωγοί, καθηγηται, διδάσκαλοι. Άλλ' αυτοί εκτός σπανιωτάτων εξαιρέσεων, δεν είναι και συγγραφείς. Έχουν τās γνώσεις, ξεύρουν καλά τήν μέθοδον και τήν «διδασκτέαν ύλην», αλλά δεν έχουν ύφος. Γράφουν ξηρά, σχολαστικά, άσχημα. Νανασέσουν τώρα τά βιβλία του σχολείου εις λογογράφους καλλιτέχνας, εις αληθινούς συγγραφείς, διακρινόμενους δια τήν χάριν και τήν άνθηρότητα του ύφους των; Άλλά τί ξεύρουν αυτοί από διδακτικόν έβέλιον;... Έτσι, τās στοιχειώδεις γνώσεις και τούς κανόνες τής γλώτσης; θα τά μάθετε εις τό Σχολείον, με τά κακογραμμένα αλλά τά γραμματικώς όρθά και σοφά βιβλία πύο σās δίδουν' τό δε ώραϊον ύφος θα τό μάθετε από τά φιλολογικά βιβλία, τά όποϊα θα διαβάξετε εκτός του Σχολείου. Προς τό παρὸν τούλάχιστον, δεν είμπερεί να γίνη διαφερτικά.

Άς έλθωμεν τώρα εις τό ζήτημα των διδασκάλων πύο παίρνουν από κακό μάτι μερικούς μαθητās, σαν τόν φίλον μας, και τούς κατατρέχουν. Άλήθεια; υπάρχουν, και τέτιοι διδάσκαλοι; Δεν θέλω να σās γελάσω, άγαπητοί μου. Υπάρχουν. Και οι διδάσκαλοι άνθρωποι δεν είναι; Δεν έχουν και αυτοί τά νευρά των, τās ιδιοτροπίας των, τās άδυναμίας των; Και δεν είμπερεί να νικωνται καμμιάν φοράν εις τόν άγώνα πύο κάμνουν δια να τά κατανικήσουν; Θα παρετηρήσατε πολλάκις, ότι συμβαίνει να αντιπαθήσετε ένα άνθρωπον χωρίς να έχετε κανένα σοβαρόν λόγον. Έτσι, από τά μούτρα του, από τά ρουχά του, από τήν φωνήν του. Έ, αυτό σαν άνθρωποι παθαίνουν καμμίαν φοράν και οι διδάσκαλοι. Ό φίλος μας πύο μου παρεπονέθη δια τήν αντίπαθειαν του καθηγητοῦ του, μου ένθύμισε κάποιον σχολάρχην μου, ό όποϊος επίσης με είχε πάρη «από κακό» και μ' έβασάνιζε χωρίς αίτιαν. Βέβαια δεν μ' έπιμωρούσε όταν ήμουν φρόνιμος, ούτε μου έβαζε μηδέν όταν έλεγα μάθημα. Ποτέ όμως δεν μ' έσυγχωρούσε δι' ό,τι προθύμως έσυγχωρούσε τούς άλλους, ποτέ δεν μου έβαζεν όλον τόν βαθμόν πύο μευ άξιζε, και δεν άφινεν ευκαιρίαν χωρίς να με πικράνη.

Άλλά ξεύρετε τί έκαμνα έγω; Τιποτε άπολύτως, μιλιτά! Ούτε εδειχνα καν ότι έννοούσα αυτήν τήν άδικαιολόγητον αντιπαθειαν. Τήν έθεωρούσα ως ένα δυστύχημά μου και τό παιδικόν ένστικτον μου έλεγεν, ότι όφειλα να τό ύπομείνω αγογγύστως, δια να μη τό κάμω χειρότερον. Και τό αποτέλεσμα; Ός τά μέσα του χρόνου, ό σχολάρχης μου... βαρέθηκε να με αντιπαθή. Και όχι μόνον

βαρέθηκε να με αντιπαθή, άλλ' από μίαν φυσικήν αντίδρασιν, ίσως από μετάνοιαν, άρχισε να με παρχνωνεύη, σχεδόν να με συμπαθή. Μ' έπροβίθεσε με άριστα, ενώ μόνον δια λίαν καλώς είχα άξιώσει, και κατόπιν έγιναιμεν οι καλλίτεροι φίλοι. Σήμερα, τά παιδιά αυτού του άνθρώπου τάγαπώ σαν αδελφια μου...

Ίδου τι συμβουλεύω να κάμη ό άγαπητός μας φίλος πύο μου έγραψε, και όσοι τυχόν είναι «εις τό μάτι» κανενός διδασκάλου των. Τιποτε άπολύτως' μιλιτά! Σās άσπάσμαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Έφρντάζετο, ότι θα έπήγαινε μετά θάνατον εις κανέναν Παράδεισον ειδικόν δια τούς καλούς μικρούς τζόκευ, ότι εκεί θα ήτο και ό Πέρτενερ, και ότι θα έκαμνε μαζί του θαυμάσιες κούρσες εις τά χλοερά λιβάδια του ουρανού...

Άλλ' από τās σκέψεις του τόν απέσπασε τό ψύχος, τό όποϊον επάγωνε τά μέλη του κι' έκαμνε τά δόντια του να συγκρούωνται... Ούτε να σκεφθή, ούτε να όνειροπολήση δεν ήμπορούσεν εις τήν φρικώδη εκείνην ειρικήν!..

Έσηκόθη από τό στενόν πέτρινον έδώλιον και έκαμε να πατήση τά πόδια του χάρω. Άλλά φρίκη! υπό τό πέλμα του ήρθάνθη ένα πράγμα μαλακόν και ψυχρόν, τό όποϊον ήγωνίζετο να διαφύγη.

Τήν στιγμήν εκείνην, ώχρον φως, άμυδρόν, εισέδυσεν από ένα μικρόν φεγγίτην. Υπό τό ήμίφως αυτό, ό Μπόμπης παρετήρησεν ότι τό πάτωμα τής φυλακής του ήτο γεμάτο, ποντικούς, οι όποϊοι, κατά τό διάστημα τής άκινήτις του, τόν είχαν περιτριγυρίση από κοντά.

Μέλις όμως εκινήθη, τρομάξαντες έσπευσαν ναπομακρυνθούν και τώρα έτρεχαν εις τό δωμάτιον κυκλικώς, ξύνοντες τό χώμα και εκβάλλοντες μικράς, όξείας κραυγās.

Όταν ένόησε με τί είδους έχθρους είχε να κάμη, ή φρίκη πύο ήρθάνθη, τού έδωσε τό θάρρος ναμυνη. Ηθελε ναποθάνη, άλλ' όχι και να φαγωθή από ποντικούς. Και όμως αυτό εκινδύνευε τώρα να πάθη. Ός γνωστόν, τά ζώα αυτās, τόσοον δειλά όταν είναι μεμονωμένα, γίνονται τολμηρότατα όταν είναι πολλά μαζί. Και ήρ-

χοντο όλονέν, ήρχοντο από όλας τās γωνίας τής ειρικής. Προς στιγμήν, καθώς είπαμεν, έτρόμαξαν κι' ετοιμάσθησαν να τρωπώσουν. Άλλ' έπειτα, αναθαρρήσαντα, έπήλθον έναντίον του μικρού κατά φάλαγγα πύο κνήν.

Από διαφόρους διευθύνσεις, άνερριχώντο εις τό έδώλιον, όπου ό δυστυχής Μπόμπης είχε καταφύγη. Άλλοι μικροί, άλλοι πελώριοι, έπροχώρουν, έπλησίαζαν όλονέν. Ηδη οι πρώτοι ήρχισαν να δαγκάνουν και να ροκανίζουν τό πέλμα του ύποδήματός του.

Με μίαν δυνατήν κλωτσιάν, ό Μπόμπης έσκότωσε δύο και ή φάλαγγς έτρόπη εις φυγήν.

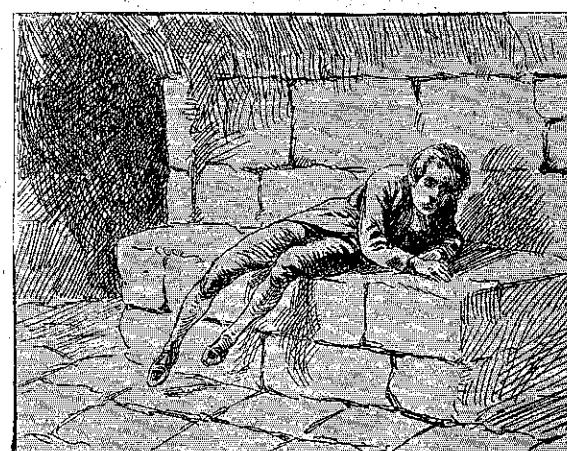
Έξέβαλε στεναγμόν ανακουφίσεως, νομίζας ότι απήλλαγθη από τόν φοβερόν εκείνον εφιόλητην, αλλά σχεδόν άμέσως ήσθάνθη όπισω του νέον θροῦν και υπό τό φως του φεγγίτου είδε νέον στρατεύμα, έξορμούν από μίαν μεγάλην τρύπαν, όπισθεν του έδωλίου.

Πηδᾷ κάτω και με τά πόδια του σκοτώνει μερικούς άλλους ποντικούς. Άλλ' ύπάρχουν εις τούς τοίχους, εις τό πάτωμα, δεξιᾷ, άριστερᾷ, παντού. Μία πλημμύρα από μαύρα σώματα, εις τά όποϊα διακρίνονται λευκά δοντάκια, τρίζοντα άπαισίως.

Ό Μπόμπης αισθάνεται, ότι είναι πλέον χαμένος. Ζητεί γύρω του κανένα όπλον, πέτραν, μπαστούνι, ό,τι δήποτε, αλλά δεν βλέπει παρά τήν μαύρην άγέλην πύο πλημμυρεί τήν ειρικήν.

Τέλος, εις μίαν άκραν, διακρίνει μίαν σάπιαν σανίδα. Όρμᾷ έν τῷ μέσῳ των ποντικῶν και τήν αρπάζει.

Άλλά φοβερός πόνος τῷ άποσπᾷ κραυγήν δυνατήν. Ησθάνθη εις τās κνήμας του τούς όξείς δόνοντας των μικρών σαρκόδόντων. Μανιώδης, κρδαίνει τήν σανίδα και κτυπᾷ εις τόν σωρόν. Τα πτώματα συσσωρεύοντα, άλλ' έπί των

«Εκει επάνω είχε καθήση όλομόναχος, όπως μέσα εις ένα τάφον...» (Σελ. 207, στ. 6').

πτωμάτων αυτών, άλλα ποντικά αναβαίνουν κ' εξακολουθούν να δαγκάνουν το κρέας του. Πηδά, τρέχει, φωνάζει...

Εν τούτοις η ήρωική του άμυνα φοβίζει κάπως τον έχθρον. Τριγύρω του σχηματίζεται κύκλος κενός. Αναπνέει, άλλ' όχι δια πολύ, διότι και πάλιν τα δοντάκια, τα φοβερά δοντάκια, ξεσπίζουν τον κρέας του. Το αίμα του ρέει. Πηδά, κτυπά, σκοτώνει και κερδίζει ακόμη ολίγας στιγμάς ανακωχής.

έμεγάλωσεν, άποσπασας μερικάς πέτρας με τα χέρια του.

Μόλις τον είδεν, η άλώπηξ έστράφη εις φυγήν, ως δια να τῷ δείξη τον δρόμον. Θαρραλέως, ο μικρός εισχωρεί με το κεφάλι εις το στόμιον του ύπογειου εκείνου διαδρόμου. Έρπει, βοηθούμενος με τους άγκωνας και με τα γόνατα, βλέπει δε με μεγάλην του ευχαριστησιν, ότι ο διάδρομος, ο οποίος άλλοτε θά ήτο ύδραγωγός, αντί να στενεύη, όπως εφοβήθη κατ' αρχάς, άπεναντίας έγινετο πλατύτερος.

«Έννοια σου, κακόμοιρε, και θα ιδής τί σε περιμένει!» (Σελ.206,στ.γ.)

Κατόπιν όμως οι ποντικοί πολυπληθέστεροι επανέρχονται κατά πυκνάς φάλαγγας και τον πολιορκούν εις μίαν ζώνην, η οποία από στιγμής εις στιγμήν γίνεται στενωτέρα. Το φως της αύγης τῷ επιτρέπει τώρα να βλέπη καθαρώτατα την δεινήν του θέσιν. Έννοει, ότι κάθε άμυνα είνε πλέον ματαια, διότι θα νικηθῇ μοιραίως από το πλήθος των άγριων και πειναλέων τρωατικών. Και κραδάνει μὲν ακόμη το όπλον του, άλλ' είνε κουρασμένος, εξητλημένος και μετ' ολίγον θα ύποκύβῃ, θα παραδοθῇ...

Κυττάζει καλλίτερα και βλέπει εξερχόμενον από μίαν τρύπαν του τσίχλου, το δεξυ ρύγχος με τα λάμποντα μάτια ενός ζώου, το οποίο φαίνεται δισταζόν να εισέλθῃ και αυτό εις την ποντικοπλημμυρισμένην είρκτην.

«Ο άπρόοπτος επισκέπτης.

«Μιά άλεπού!.. εφώνασεν ο Μπόμπης» Μιά άλεπού!.. Μα τότε λοιπόν έσώθηκα!»

Και ο μικρός, την ευφύαν του όποιου επήυξανεν ο άμεσος κίνδυνος, έκαμε τον εξής ορθότατον συλλογισμόν:

Η άλεπού εκείνη ήρχετο φυσικά απέξω, από μίαν τρύπαν, από ένα δρόμον. Διατί λοιπόν και αυτός, ο οποίος δεν ήτο πολύ μεγαλύτερος, να μη δοκιμάσῃ να εξέλθῃ από την είρκτην του δια τῆς αὐτῆς τρύπας, δια του αὐτοῦ δρόμου;

«Ητο άλλως τε η τελευταία έλπίς σωτηρίας πού τῷ έμεινε...

Με τρία πηδήματα, ο μικρός τζόκευ εδρέθη κοντά εις την τρύπαν, την όποιαν

εξάφνα εις μίαν πέτραν. Ψηλαφεῖ γύρω του αλλά πουθενά δεν εύρισκει διόδον. Εισήλθε λοιπόν εις άδιέξοδον;

Πρός έπίμετρον, ο άηρ άραιούται εις τον στενον διάδρομον, τον όποιον το σῶμα του φράττει εξ ολοκλήρου, και οδυστυχῆς Μπόμπης μόλις και μετα βίας αναπνέει. Ταυτιά του βοΐζουν, οι κρόταφοί του κτυποῦν... πνευστιά... θα λιποθυμήσῃ...

Έξαφνα αισθάνεται ελαφρὰν πρόσψαυσιν εις το πρόσωπον.

«Ήάλι ποντικά; συλλογίζεται άπηλπισμένος η κανένα άλλο ζῶον χειρότερο;..»

Έξ ένστικτου, απλώνει το χέρι και συλλαμβάνει την δασύτριχον ούραν της άλώπηκος, η οποία, χωρίς να το θέλῃ, ήρχετο πάλιν να τον σώσῃ. Ο Μπόμπης αρπάζεται άπεγνωσμένος από αὐτήν την ούραν. Τίποτε πλέον δεν θά τον έκαμνε να την άφίσῃ!

Το ζῶον, εις την εξαφνικήν αὐτήν σύλληψιν, στρέφεται κατ' αρχάς δια να δαγκάσῃ κατόπιν ορμά με όλην του την δύναμιν προς την έξοδον, την όποιαν εκείνο εγνωρίζεν, αλλά την όποιαν ο Μπόμπης δεν θά κατώρθωνε να εύρῃ μόνος του, διότι ήνοιγετο εις τον επάνω θόλον του διαδρόμου και ήτο φραγμένη από χώματα και ξηρά φύλλα.

Ο μικρός τζόκευ ήκολούθησε την κίνησιν του ζώου και με το κεφάλι του άπώθησε το ελαφρον στρώμα του χώματος. Δροσερός κ' ευεργετικός άηρ εισήλθε συγχρόνως εις τους πνεύμονάς του, επαναφέρων εις αὐτόν την ζωήν, η οποία ήτο έτοιμη να εβύσῃ.

Η θεα των ξηρῶν φύλων τῷ απέδωκε την έλπίδα τῆς σωτηρίας, διότι τα φύλλα αὐτά ήσαν ένδειξις, ότι επλησίαζεν εις το πέθητον τέρμα.

Πραγματικῶς, με μεγάλην του γαράν ειδε μετ' ολίγον τον διάδρομον να εύρύνεται και να καταλήγῃ εις μίαν μεγάλην όπην εν τῷ μέσω ενός λόφου, την όποιαν οι θάμνοι απέκρυπτον άκόμη.

Απώθησε τῶ κλαδιά εκείνα, χωρίς να αισθανθῇ τα κινήματα των ακανθῶν, και κατέπεσεν εξητλημένος, άλλα εύτυχῆς, παρὰ το χέλιος τῆς όπῆς. Ο ήλιος, ο καλός ήλιος, τον όποιον δεν ήλιπζε πλέον να επανιδῇ, τον έ-

Ομήρωσε κατ' αρχάς, έπειτα δε τον εξέστανε και τον ενεφύχωσε με το ευεργετικόν του θάλπος.

Είχε σωθῆ! Ούτε ο ίδιος δεν ήμπορούσε να το πιστεῖσῃ...

Εκύτταζε τον ώραιον κυανοῦν θόλον του ούρανοῦ, ήκνεσε τα κεκαδήματα των πτηνῶν, έβλεπεν ολόγυρα την πεδιάδα άφυπνισμένην υπό την πρωινήν ομίχλην, και ελα τῷ εφάνιζοντο ως όνειρον.

«Αλλ' αὐ οχιμέναι κάλτσαι του, το κουρελιασμένον πανταλόνι του, τα αίματωμένα πόδια του, την έπειθαν ότι δεν ώνευρέυετο, άλλ' ότι πράγματι διεσώθη από τον κίνδυνον να μείνῃ εκεί μέσα, εις την άπαισίαν τρώγλην, διαπαντός και να φαγωθῇ ζωντανός από τα ποντικά!

Αντικρῦ του, ένα ζῶον διασχίζει τον έξοχικόν δρόμον και εξαφανίζεται εις μίαν λόχην. Ο Μπόμπης το αναγνωρίζει και του στέλλει μακρόθεν ένα φιλί. Διότι το ζῶον αὐτό είνε ο σωτήρ του, η ευεργετική άλώπηξ πού ήλθε να τον εύρῃ

εις την μαύρην κόλασιν του και να τον δδηγήσῃ, προς την ζωήν, προς το μέλλον, προς την ευτυχίαν!

Και ο Μπόμπης τα βλέπει πάλιν όλα ώραια και ρόδινα.

Είχε γλυτώσῃ από τον Μαύρον Πύργον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΣ ΑΦΥΠΝΙΣΙΣ

«Η δειγῆ του κόμητος Μουσύ.

Ο κόμης Μουσύ εξύπνησε με κακήν διάθεσιν, όπως άλλως τε τῷ συνέβαινε συχνά μετα τα δριγιά του.

Μόλις άνοιξε τα μάτια, ανεκάθησεν επί τῆς κλινῆς του, έπιασε με τα δύο του χέρια το κεφάλι του, πού του έπονούσε, εγέμισεν ένα ποτήρι και το ήπιεν άπληστως, δια να εβύσῃ, θά ελεγεσ, την πυρκαϊάν πού είχεν άνάψη εις τα σπλάχνα του το κρασί.

Κατόπιν προσεπάθησε να συγκεντρώσῃ τας ιδέας του.

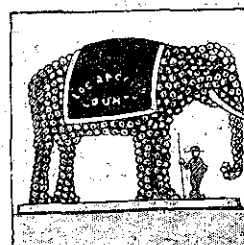
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ανθρωπόμορφος ρίζα

Αντιγράφομεν εδώ εκ φωτογραφίας μίαν περιεργον ρίζαν, ευρεθεισαν εν εσάτω εις ένα κήπον των περιεργων της Ρουένης. Οπως βλέπετε, η ρίζα αὐτή έχει μορφήν ανθρωπου χορεύοντος το κέικ-ουοκ.

Πρωτότυπος ρεικλάμα

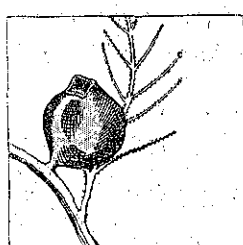

Εις το Λος-Αντζελοσ της Καλιφορνίας, ένας μεγαλέμων κατεσκευασεν εσχάτως ένα ώραιον ελέφαντα, φυσικῶς μεγέθους, ολόκληρον από πατάτες. Ο ελέφας αὐτός εστάλη εις μίαν Έλθεσιν γεωργικῶν προϊόντων και έθαυμάσθη πολύ.

Ανωτέρα Σχολή

Εις μίαν συνοικίαν του Λονδίνου άνεκαλύφθη υπό τῆς Αστουμίας Ανωτέρα Σχολή... Λωπεδουτών. Η τέχνη τῆς λιποδυσίας, και όλα τῆς τα τεχνάσματα, εδιδάσκοντο εις μικρούς μάγκας, υπό άνεγνωρισμένης ικανότητος αρχικλεπτιῶν. Μαθηταί και διδασκάλοι ευνήθησαν.

Φυτόν σαρκοδόρον.

Το φυτόν αὐτό υπάρχει εις μερικά ελη βαθεία και συλλαμβάνει όλα τα έντομα, τα όποια επικάθηγτι επί του άνθους του. Κλειομένου του άνθους τούτου με δύναμιν, τα έντομα συνθλίβονται, λιώνουν και...καταβροχθίζονται! Είδη τοιούτων σαρκοδόρων φυτῶν υπάρχουν πολλά.

Εβδομαδιαιοι Διαγωνισμοί

α.) Παίγνιον

Εστάλη υπό του Τολμηροῦ Αεροπόρου

Table with 4 columns and 4 rows containing Greek letters: ΚΥ ΜΥ ΚΟ ΦΩ, ΜΗ ΤΙ ΛΟ ΚΑΙ, ΔΗ ΚΛΑ ΦΩΝ Α, ΜΕ ΝΑΙ ΖΟ ΝΗ

Να συναρμολογηθῇ αι συλλαβαί αὐται, ώστε να σχηματισθῶν πάντε ελληνικαί άπεικίαί εν τῇ Μικρῇ Ασίᾳ.

β.) Διά τούς Γαλλομαθεῖς

Εστάλη υπό του Γενναίου Πυροβολητοῦ

M...x v..t t..d q.e j...s

Νάναγωνοθῇ η γαλλικῆ αὐτή παροιμία.

γ.) Μαγική Εικόνη

Εστάλη υπό του Έλληνοσ Σηματοφόρου

Με ποιόν συνομιλεῖ αὐτός ο κύριος;

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής η αναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, από τας Αθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, εμπορεῖ να στείλῃ τας λύσεις εις το γραφετόν μας (38, οδός Ευριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν η με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτῶν θά δημοσιευθῶν. Αναλόγως δε του ποσού, το όποιον ήμποτελεσθῇ, θά εγγράψωμεν και πάλιν δια κλήρον μερικῶς λύτας ως συνδρομητάς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 25ου φύλλου

α.) Λευκόχρυσος, υδράργυρος, κασίτερος, ορείχαλκος. —β.) Το γατάκι άποτελείται από τα μαλλιά του. —γ.) Pierre qui roule n'amasse pas mousse.

Ιδω τὸν Ὀδηγὸν τοῦ ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΑΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΜΑΣ

Βροντοφώνου προ μικροῦ ἀκόμη ἀντήχουν ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Ἑλλης τῶν Ἑλληνικῶν τηλεβόλων αἱ βρονταί, καὶ οἱ νικητήριοι παιάνες ἀνεκάλουν εἰς τὴν ζωὴν χρόνου ἀμύθητου δόξης καὶ πατριωτισμοῦ. Ἀπὸ τῶν ἐνδόξων τῆς Σαλαμίνος ὑδάτων ἐξώδημεν ὡς καὶ πρὶν ὁ Ἑλληνικὸς στόλος καὶ κατήγαγε νίκας περιφανείς, ἀναξίας τῶν γεραῶν καὶ ἐνδόξων αὐτοῦ προγόνων. Τάφροσφαύοντα κύματα τοῦ Αἰγαίου, ἀλληλοδούμενα εὐχαρίστως ἔφερον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τὰ σκάφη τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἐνθ' ὃ Ἑλληνας αὐτῆς εἰς πᾶσαν πτυχὴν αὐτῶν ἀνεγίνωσκε μίαν χρυσὴν σελίδα δόξης καὶ θριάμβου. Ἐλεύθερα χάρις εἰς τὸν Ἑθνικὸν μᾶς στόλον τώρα, ἀπληγαγμένα ἀπὸ τὸν βαρὺν τῆς τυραννίδος ζυγόν, τὰ Ἑλληνικά νησιά βυρακλιζοῦνται ἀπὸ ἑνα πόθον, στηρίζονται εἰς μίαν ἐλπίδα, ἀγωνίζονται εἰς μίαν ἡφῆλδον σκοπὸν, νὰ μείνουν Ἑλληνικά ὡς τὰ κατέστησαν ὁ τρισένης ἡμῶν στόλος, ὡς τὰ προώρουν ἱστορία τρισχιλίων ἐτῶν. Δυστυχῶς ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν περιορίζεται μέγιστος ἔδω' ἐν μέσῳ πολεμικῆ καὶ διπλωματικῆς κυκεῶνος ἀγωνισμοῦ σφαιροδίζοντα ἀκόμη ξενοκρατούμενα νησιά, μεταξὺ δ' αὐτῶν, φεῖ! κρύπτει ἀκόμη ὑπὸ τὸν βρετανικὸν λέοντα καὶ ἡ δυστυχισμένη καὶ πτωχὴ ἡμῶν Κύπρος. Ἐν τούτοις, μίαν γλυκερὰ ἐσωτερικῆ φωνὴ μᾶς φωνάζει, ὅτι καὶ ὁ ἰδικὸς μᾶς καιρὸς δὲν εἶνε μακρὰν καὶ ἡ ἰδική μᾶς ἀποκατάστασις δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἔλθῃ. Παρῆλθε πλέον διὰ τὸν Ἑλληνα ὁ καιρὸς τῆς ὑποταγῆς καὶ ἀπελπισίας, ἀνέταίην ἤδη ὁ ἥλιος τῶν ἐλπίδων. Ἄς κρῶξουν ὡς ἀπαιτοῖσι κόρακες οἱ ἔχθροι τῆς πατρίδος. Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία νικήτρια θὰ ὑψωθῇ ἀπανταχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὰ νησιά μᾶς ὅλα θὰ ἐλευθερωθῶν, ἡ Κύπρος μᾶς θὰ γίνῃ ἐλευθέρη καὶ Ἑλληνικὴ, αἱ δὲ σημεριναὶ ἀγωνίαι θὰ λησμονηθοῦν εἰς τὰς θεματικὰς ἀγκάλας, ὡς πομφόλυγες διαλυθεῖσαι, ὡς νέφη ἀκίνητα καὶ διαβατικά. **Κύπρος** **Ἑθνικὸς Στόλος**

Η ΕΙΡΗΝΗ

Ἡ Κυρία Ἐυφρόνη:—Γιὰ πῆς μου, Κόστα, τί νέα; θάχωμε πᾶ τὴν εἰρήνην; Ὁ Κύριος:—Θὰ τὴν ἔχωμε ὡς τὴν Κυριακήν, γιὰ αὐτὸ εἶμαι βέβαιος. —Δόξαι τῷ Θεῷ ποῦ θὰ ἡσυχάσωμε καὶ ἀπὸ ποῦ τῶμαδες; —Νά, ἀπὸ ἑνα γράμμα ποῦ πῆρα ἀπὸ τὸ Λονδίνο πρὶν τέσσαρες μέρες, ἀπὸ τὸν ἐξαδέλφῳ μου Γιάννη. —Καὶ γιὰτὶ δὲν μοῦ τῶλεγε νὰ χαρῶ κ' ἐγώ; —Γιὰτὶ περιμένα τηλεγράφο γιὰ νὰ βαβαιωθῶ' ἐπειδὴ μοῦ ἔγραψε ὁ Γιάννης πῶς θὰ μοῦ τηλεγραφήσει τὰ σίγουρα. —Θὰ σοῦ τηλεγραφοῦσα γιὰ τὴν εἰρήνην;

—Ναί, καὶ σήμερον πῆρα τὸ τηλεγράφημα καὶ μοῦ λέγει πῶς φεύγει τὴν Τρίτη ἀπὸ τὴν Μασσαλία μετὰ τὸ Μεσσαζερὶ. —Καλέ, ἔλα στὰ σωστά σου! τῆλαι αὐτὰ ποῦ λέεις; τί γυρεύει στὴ Μασσαλία καὶ σὸ Μεσσαζερὶ ἡ εἰρήνη; —Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω καὶ νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ δωμάτιο ποῦ βλέπει στὸν κήπο καὶ νὰ βάλῃς δυὸ κρεβάτια γιὰτὶ θαρρῶ πῶς θὰ φέρῃ καὶ τὸ παιδί της. —Τὸ παιδί της; Χριστὸς καὶ Παναγιᾶ! ἔχει παιδί ἡ εἰρήνη; μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶσαι στὰ καλά σου γιὰ νὰ φωνάζῃ τὸν Παπὰ Στέφο νὰ σὲ διαβάσῃ. —Φωνάζέ τον, γιὰτὶ ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ διάβασμα, ἀφοῦ μὴ ὡρα τώρα σοῦ κοπανῶ νὰ ἐτοιμάσῃς γιὰ νὰ δεχθῶμε τὴν ἐξαδέλφη μου καὶ αὐτὸ τὸ γουδογέρι, κἀνεὶς πῶς δὲν καταλαβαίνεις. —Καλέ, δὲ λές πῶς τάχα σοῦ καὶ μοῦ λές γιὰ τὴν ἐξαδέλφη σου, ὅταν σέρωτῶ γιὰ τὴν Εἰρήνην τῶν Βαλκανικῶν μετὰ τὴν Τουρκία!

ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ

Ἡ ΛΕΥΤΕΡΙΑ —Ἄνοιξε, ὦρη Λευτεριά, τὰ γιγαντοπολεμικῶν καὶ διπλωματικῶν κυκεῶνος ἀγωνισμοῦ σφαιροδίζοντα ἀκόμη ξενοκρατούμενα νησιά, μεταξὺ δ' αὐτῶν, φεῖ! κρύπτει ἀκόμη ὑπὸ τὸν βρετανικὸν λέοντα καὶ ἡ δυστυχισμένη καὶ πτωχὴ ἡμῶν Κύπρος. Ἐν τούτοις, μίαν γλυκερὰ ἐσωτερικῆ φωνὴ μᾶς φωνάζει, ὅτι καὶ ὁ ἰδικὸς μᾶς καιρὸς δὲν εἶνε μακρὰν καὶ ἡ ἰδική μᾶς ἀποκατάστασις δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἔλθῃ. Παρῆλθε πλέον διὰ τὸν Ἑλληνα ὁ καιρὸς τῆς ὑποταγῆς καὶ ἀπελπισίας, ἀνέταίην ἤδη ὁ ἥλιος τῶν ἐλπίδων. Ἄς κρῶξουν ὡς ἀπαιτοῖσι κόρακες οἱ ἔχθροι τῆς πατρίδος. Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία νικήτρια θὰ ὑψωθῇ ἀπανταχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὰ νησιά μᾶς ὅλα θὰ ἐλευθερωθῶν, ἡ Κύπρος μᾶς θὰ γίνῃ ἐλευθέρη καὶ Ἑλληνικὴ, αἱ δὲ σημεριναὶ ἀγωνίαι θὰ λησμονηθοῦν εἰς τὰς θεματικὰς ἀγκάλας, ὡς πομφόλυγες διαλυθεῖσαι, ὡς νέφη ἀκίνητα καὶ διαβατικά. **Κύπρος** **Ἑθνικὸς Στόλος**

Η ΕΙΡΗΝΗ

Ἡ Κυρία Ἐυφρόνη:—Γιὰ πῆς μου, Κόστα, τί νέα; θάχωμε πᾶ τὴν εἰρήνην; Ὁ Κύριος:—Θὰ τὴν ἔχωμε ὡς τὴν Κυριακήν, γιὰ αὐτὸ εἶμαι βέβαιος. —Δόξαι τῷ Θεῷ ποῦ θὰ ἡσυχάσωμε καὶ ἀπὸ ποῦ τῶμαδες; —Νά, ἀπὸ ἑνα γράμμα ποῦ πῆρα ἀπὸ τὸ Λονδίνο πρὶν τέσσαρες μέρες, ἀπὸ τὸν ἐξαδέλφῳ μου Γιάννη. —Καὶ γιὰτὶ δὲν μοῦ τῶλεγε νὰ χαρῶ κ' ἐγώ; —Γιὰτὶ περιμένα τηλεγράφο γιὰ νὰ βαβαιωθῶ' ἐπειδὴ μοῦ ἔγραψε ὁ Γιάννης πῶς θὰ μοῦ τηλεγραφήσει τὰ σίγουρα. —Θὰ σοῦ τηλεγραφοῦσα γιὰ τὴν εἰρήνην;

—Ναί, καὶ σήμερον πῆρα τὸ τηλεγράφημα καὶ μοῦ λέγει πῶς φεύγει τὴν Τρίτη ἀπὸ τὴν Μασσαλία μετὰ τὸ Μεσσαζερὶ. —Καλέ, ἔλα στὰ σωστά σου! τῆλαι αὐτὰ ποῦ λέεις; τί γυρεύει στὴ Μασσαλία καὶ σὸ Μεσσαζερὶ ἡ εἰρήνη; —Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω καὶ νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ δωμάτιο ποῦ βλέπει στὸν κήπο καὶ νὰ βάλῃς δυὸ κρεβάτια γιὰτὶ θαρρῶ πῶς θὰ φέρῃ καὶ τὸ παιδί της. —Τὸ παιδί της; Χριστὸς καὶ Παναγιᾶ! ἔχει παιδί ἡ εἰρήνη; μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶσαι στὰ καλά σου γιὰ νὰ φωνάζῃ τὸν Παπὰ Στέφο νὰ σὲ διαβάσῃ. —Φωνάζέ τον, γιὰτὶ ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ διάβασμα, ἀφοῦ μὴ ὡρα τώρα σοῦ κοπανῶ νὰ ἐτοιμάσῃς γιὰ νὰ δεχθῶμε τὴν ἐξαδέλφη μου καὶ αὐτὸ τὸ γουδογέρι, κἀνεὶς πῶς δὲν καταλαβαίνεις. —Καλέ, δὲ λές πῶς τάχα σοῦ καὶ μοῦ λές γιὰ τὴν ἐξαδέλφη σου, ὅταν σέρωτῶ γιὰ τὴν Εἰρήνην τῶν Βαλκανικῶν μετὰ τὴν Τουρκία!

ΜΕΓΑΛΗ ΜΥΘΗ

Κάποιος Κύριος εἶπε: μὴ νύκτα σὸν ὑπηρέτη του γ' ἀνάψῃ τὸ κερὶ εἰς τὸ μαγειριὸ ἐπειδὴ τοῦ ἔσβυσε ἐξ ἀπροσεξίας. —Πρόσεξε ὁμως, Γιάννη, νὰ μὴ κτυπήσῃς ποθενά, σὸ ἀκοτάδι, τοῦ εἶπε. Προσεκτικὸς εἰς τὴ συμβουλή, ὁ ὑπηρέτης ἀπλῶς πρὸς τὰ ἔξω τὰ χέρια του, ἀλλὰ κατὰ κακίαν του τύχην μὴ πόρτα ποῦ εὐρίσκατο μισοανοιγμένη, ἔπερασε ἀνάμεσα στὰ χέρια του καὶ τοῦ ἔκαταφερε ἑνα τρομερὸ κτύπημα κατὰμυτα. —Εἰ γιὰ ὄνομα Θεοῦ! ἐξεφώνησε ὅταν ἦλθε σὸν ἐαυτὸ του. Πάντοτε ἄκουγα νὰ λέν ὅτι ἔχω μεγάλη μύτη, ἀλλὰ ποτὲ δὲν πιστέυνα πῶς μπορούσε νὰ εἶνε πρὸς μεγάλη ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ χέρια μου! **Μαρινὸς Πατριώτης**

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐχεμύθεια. Ὁ μικρὸς Μίμης ἔχει τρεῖς θείας, τὴν Μαρίναν, τὴν Σοφίαν καὶ τὴν Ἀνδρονίκην. Μίαν ἡμέραν ἡ Ἀνδρονίκη τὸν ἐρωτᾷ ποῖαν ἀπ' ὅλας ἀγαπᾷ περισσότερο. —Δὲν σὰς τὸ λέω, ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς, γιὰτὶ ἂν σὰς τὸ πῶ, θὰ θυμώσετε καὶ σεῖς, καὶ ἡ θεῖσα Μαρίνα... **Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἑλληνοσ.** **Εἰς τὰς ἐξετάσεις:** —Δὲν μοῦ λές ἐσὺ, **Κασαλία Πηγῆ**, ὅταν ἡ λήγουσα εἶνε μακρὰ, ἡ προπαραλήγουσα; ... Καὶ ἡ **Κασαλία Πηγῆ** θριαμβευτικῶς: —Εἶνε μακρύτερα! **Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀριστοκρατίας.** **Ἐγὼ**, λέγει εἰς φίλας τῆς ἡ μαρὰ τοῦ μικροῦ Γιαννάκη, εἶγα πολλὰ καὶ ὠραία μαλ' ἀλλά τώρα δὲν ἔχω καθόλου. —Τί λέςτε, καλέ μαμά! φωνάζει ὁ Γιαννάκης; ἔξωθᾶτε ἑνα σωτᾶρι ποῦ ἔχετε γεμάτο; **Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας.** **Διὰ τὰς διακοπὰς** προμηθευθῆτε τόμοις τῆς **Διαπλάσεως**

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐδρηίδου τὴν 28ην Μαῖου 1913.

ΣΕ ΛΙΓΟ οἱ περισσότεροι φίλοι μου φεύγουν διὰ τὰς ἐξοχὰς. Τὶ εὐνοία καὶ δροσερὰ γραμματάκια θὰ μοῦ στέλνουν ἀπὸ ἐκεῖ Ἄρχιον κηλὸν. Νά, τὸ Ὀνειρώδες Βάλς μοῦ γράφει σήμερον ἀπὸ τ' Ἀμπέλια τῆς Χαλκίδος, καὶ μ' ἑνα ἐνθουσιάζον διὰ τὴν ὠραίαν φύσιν ποῦ ἀπολαμβάνει, ἀπερίγραπτον. Κ' ἐγὼ χαίρομαι, γιὰτὶ ξέρω ὅτι εἶνε καλὰ παιδιὰ ὅσα ἀγαποῦν τὴν φύσιν. Ἐπίσης καὶ ἡ Ἀγνωστοσ Χ. τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰς ἐπέρασε εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶνε καταμαγευμένη. Προπᾶντων ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν, ποῦ ἔκαμιν εἰς κάποιο ἐκκλησάκι, ἀπεκόμισε τὰς ὠραιότερας ἐντυπώσεις. **Ἐπίσης** καὶ ἡ Ἀγνωστοσ Χ. τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰς ἐπέρασε εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶνε καταμαγευμένη. Προπᾶντων ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν, ποῦ ἔκαμιν εἰς κάποιο ἐκκλησάκι, ἀπεκόμισε τὰς ὠραιότερας ἐντυπώσεις.

Ἐπίσης καὶ ἡ Ἀγνωστοσ Χ. τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰς ἐπέρασε εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶνε καταμαγευμένη. Προπᾶντων ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν, ποῦ ἔκαμιν εἰς κάποιο ἐκκλησάκι, ἀπεκόμισε τὰς ὠραιότερας ἐντυπώσεις. **Ἐπίσης** καὶ ἡ Ἀγνωστοσ Χ. τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰς ἐπέρασε εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶνε καταμαγευμένη. Προπᾶντων ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν, ποῦ ἔκαμιν εἰς κάποιο ἐκκλησάκι, ἀπεκόμισε τὰς ὠραιότερας ἐντυπώσεις.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Καὶ σὺ, Τοξότα, μοῦ στέλλεις πολλὰ μαζί διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Τί νὰ τὰ κόμω, ποῦ νὰ τὰ βάλω τόσα; Καὶ εἶνε τόσον κακογράμμενα, ποῦ δυσκολεύονται καὶ νὰ τὰ διαβάσῃ. Ἄν κάθε φοράν μοῦ στέλλῃς ἀπὸ ἑνα γράμμενον μὲ προσοχὴν, θὰ ἔγῃς μεγαλύτερας πιθανότητος ἐπιτυχίας. Ἡ Δοξαμένη Ἑλλάς μοῦ γράφει: «Ὁ προδιδασκὸς τοῦ Χιὰβᾶθα καὶ τῆς Κρητικοπούλας μ' ἐνθουσιάζει. Εἶγες δίκιο νὰ τοὺς προβιδᾷς, γιὰτὶ γράφουν κατὰ ποιήματα, ποῦ νομίζεις ὅτι τὰ γράφει κανένας λόγιος. Μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι μετ' ὀλίγων θὰ προβιδᾷς τὸν Τέλλον Ἀγγρα καὶ τὸ Κῆμα, διότι καὶ αὐτοὶ γράφουν ὠραία». Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ. **Μεγάλῃ Καρδίᾳ**, χαίρω πάρα πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ μπόρεσες νὰ μοῦ ξαναγράψῃς. Διάβασα τὸ γράμμα σου πρὸς τὴν Κρητικοπούλα, μοῦ ἄρεσε πολὺ καὶ τῆς τὸ ἔστειλα. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας, ἀλλὰ ἡ περὶ ἧς λέγεις δὲν ἐνεγράφη ἀκόμη. Ναί, εἶδες τί καλὴ ποῦ εἶνε ἡ ἀλληλογραφία; Σὲ κἀνεὶν νανόγῃς τὸ Λεξικό καὶ νὰ μανθάνῃς ὅτι δὲν ξέρεις. Κ' ἐγὼ μὲ μεγάλην ποῦ χαρὰν ἐδιάβασα τὸ πρῶτον σου γράμμα, **Κυριακῆ Ἀκτῆ**, τὸ ὅποιον μοῦ ἐφάνη ὠραιότατον. Τὸ ψευδώνυμον ποῦ σοῦ ἐνέκρινε, ἐλπίζω νὰ τὸ τιμήσῃς. Γράφε μου συχνά. **Ἄκου τῆς Παγαίας**, τὸ ἀνοστολόστο γραμματάκι σου μὲ συνεκίνησε πολὺ. Πόσην ἀγάπην ἐκφράζει! Ἐστᾶλη ὅ,τι ἐξήτησες. **Σανθὴ Πουπέ**, εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ζεσπᾶθωμα. Θὰ πῶ εἰς τὴν **Κρητικοπούλαν** καὶ τὸν **Τέλλον Ἀγγρα**, ὅτι τὰ ποιήματά των σοῦ ἄρεσον τόσον πολὺ, ὥστε τὰ μανθάνεις ἀπέξω. **Ἄκου τῆς Παγαίας**, τὸ ἀνοστολόστο γραμματάκι σου μὲ συνεκίνησε πολὺ. Πόσην ἀγάπην ἐκφράζει! Ἐστᾶλη ὅ,τι ἐξήτησες. **Σανθὴ Πουπέ**, εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ζεσπᾶθωμα. Θὰ πῶ εἰς τὴν **Κρητικοπούλαν** καὶ τὸν **Τέλλον Ἀγγρα**, ὅτι τὰ ποιήματά των σοῦ ἄρεσον τόσον πολὺ, ὥστε τὰ μανθάνεις ἀπέξω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνοντα: «Στάχνα» τῆς Ἀναμῆως τῆς Θελήσεως. — «Συστήσιο» τοῦ Συμβόλου **Ἐγκρίνοντα:** «Στάχνα» τῆς Ἀναμῆως τῆς Θελήσεως. — «Συστήσιο» τοῦ Συμβόλου

τὸν Χριστιανισμόν. — «Τὸ Ναυτόπουλο» καὶ «Ἡ Νεράιδες» τῆς Τσοῦχρας. — «Ἡ Πόλι» τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ. — «Μονόλογος» τοῦ Φάσως. — «Μαράζι» τῆς Ἀκακίας. — «Στὴ φύσιν» τῆς Ἀγνωστοσ Χ. — Μικρὰ διὰφορὰ διαφέρουν. **Ἀπορρίπτονται:** «Ἀπὸ τὰς θηριωδίας τῶν Τούρκων» (ἀτεχνόν). — «Τὸ ὑποκάμισον εὐτυχῶς ἀνθρώπου» (γνωστὸν τὸ ἐδημοσίευσα ἄλλοτε). — «Τὰ δένδρα» (ἀτεχνόν). — «Στὸ μμητὴ τοῦ Κανάρη» (στιχουργία βεβιασμένη). — «Φοιτητῆς καὶ κλέπτῆς», «Χρῆσις Λογαριθμῶν» (στῆχοι ἀτεχνοί). — «Καθένας ἔχει τὴν ἱστορίαν του» κτλ. (δυσανάγνωστα.)

Ἐπίσης καὶ ἡ Ἀγνωστοσ Χ. τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰς ἐπέρασε εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶνε καταμαγευμένη. Προπᾶντων ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν, ποῦ ἔκαμιν εἰς κάποιο ἐκκλησάκι, ἀπεκόμισε τὰς ὠραιότερας ἐντυπώσεις. **Ἐπίσης** καὶ ἡ Ἀγνωστοσ Χ. τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰς ἐπέρασε εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶνε καταμαγευμένη. Προπᾶντων ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν, ποῦ ἔκαμιν εἰς κάποιο ἐκκλησάκι, ἀπεκόμισε τὰς ὠραιότερας ἐντυπώσεις.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἐπίσης καὶ ἡ Ἀγνωστοσ Χ. τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰς ἐπέρασε εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶνε καταμαγευμένη. Προπᾶντων ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν, ποῦ ἔκαμιν εἰς κάποιο ἐκκλησάκι, ἀπεκόμισε τὰς ὠραιότερας ἐντυπώσεις. **Ἐπίσης** καὶ ἡ Ἀγνωστοσ Χ. τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὰς ἐπέρασε εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶνε καταμαγευμένη. Προπᾶντων ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν, ποῦ ἔκαμιν εἰς κάποιο ἐκκλησάκι, ἀπεκόμισε τὰς ὠραιότερας ἐντυπώσεις.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Καὶ σὺ, Τοξότα, μοῦ στέλλεις πολλὰ μαζί διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Τί νὰ τὰ κόμω, ποῦ νὰ τὰ βάλω τόσα; Καὶ εἶνε τόσον κακογράμμενα, ποῦ δυσκολεύονται καὶ νὰ τὰ διαβάσῃ. Ἄν κάθε φοράν μοῦ στέλλῃς ἀπὸ ἑνα γράμμενον μὲ προσοχὴν, θὰ ἔγῃς μεγαλύτερας πιθανότητος ἐπιτυχίας. Ἡ Δοξαμένη Ἑλλάς μοῦ γράφει: «Ὁ προδιδασκὸς τοῦ Χιὰβᾶθα καὶ τῆς Κρητικοπούλας μ' ἐνθουσιάζει. Εἶγες δίκιο νὰ τοὺς προβιδᾷς, γιὰτὶ γράφουν κατὰ ποιήματα, ποῦ νομίζεις ὅτι τὰ γράφει κανένας λόγιος. Μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι μετ' ὀλίγων θὰ προβιδᾷς τὸν Τέλλον Ἀγγρα καὶ τὸ Κῆμα, διότι καὶ αὐτοὶ γράφουν ὠραία». Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ. **Μεγάλῃ Καρδίᾳ**, χαίρω πάρα πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ μπόρεσες νὰ μοῦ ξαναγράψῃς. Διάβασα τὸ γράμμα σου πρὸς τὴν Κρητικοπούλα, μοῦ ἄρεσε πολὺ καὶ τῆς τὸ ἔστειλα. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας, ἀλλὰ ἡ περὶ ἧς λέγεις δὲν ἐνεγράφη ἀκόμη. Ναί, εἶδες τί καλὴ ποῦ εἶνε ἡ ἀλληλογραφία; Σὲ κἀνεὶν νανόγῃς τὸ Λεξικό καὶ νὰ μανθάνῃς ὅτι δὲν ξέρεις. Κ' ἐγὼ μὲ μεγάλην ποῦ χαρὰν ἐδιάβασα τὸ πρῶτον σου γράμμα, **Κυριακῆ Ἀκτῆ**, τὸ ὅποιον μοῦ ἐφάνη ὠραιότατον. Τὸ ψευδώνυμον ποῦ σοῦ ἐνέκρινε, ἐλπίζω νὰ τὸ τιμήσῃς. Γράφε μου συχνά. **Ἄκου τῆς Παγαίας**, τὸ ἀνοστολόστο γραμματάκι σου μὲ συνεκίνησε πολὺ. Πόσην ἀγάπην ἐκφράζει! Ἐστᾶλη ὅ,τι ἐξήτησες. **Σανθὴ Πουπέ**, εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ζεσπᾶθωμα. Θὰ πῶ εἰς τὴν **Κρητικοπούλαν** καὶ τὸν **Τέλλον Ἀγγρα**, ὅτι τὰ ποιήματά των σοῦ ἄρεσον τόσον πολὺ, ὥστε τὰ μανθάνεις ἀπέξω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνοντα: «Στάχνα» τῆς Ἀναμῆως τῆς Θελήσεως. — «Συστήσιο» τοῦ Συμβόλου **Ἐγκρίνοντα:** «Στάχνα» τῆς Ἀναμῆως τῆς Θελήσεως. — «Συστήσιο» τοῦ Συμβόλου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου

(Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Ἀυγούστου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.)

283. Δεξιόγραφος

Ἐὰν ζῶον σχαμένον Μ' ἄνθη εὐσομὰ ἐνώσης, Τῆς Μικρᾶς Ἀσίας χόφραν Παρεμβύς θὰ φανερώσῃς. **Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἐνδοξοῦ Νίκης**

284. Συλλαβογράφος

Δυὸ ἀντωνυμίες Βάζῃς στὴ γραμμῆ, Καὶ βουὸν ποῦ ξερείς Κἀνεὶς στὴ στιγμῆ. **Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τῶν Σπετειῶν**

285. Μεταγραμματισμὸς

Ὅταν μὲ μεγάλο εἶμαι, Ἐξω ἀπὸ τὴν πόλι κερμαί. Ὅταν μὲ μικρὸ εἶμαι πάλι, Μ' ἔχεις πάνω στὸ κεφάλι. **Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Γαλήνης**

286. Τονόγραφος

Μιὰ πόλις νέα ἐλληνικῆ Τὸν τόνον καταβάζει Καὶ κρότος εὐρωπαϊκόν Εὐθύς παρουσιάζει. **Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοκρατείας Ἑλλάδος**

287. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον στήν μνήμην θὰ εὐρῆς Το δεύτερον μὴ πρόθεσις τὸ σχηματίζει εὐθύς. Τὸ τρίτον εἶνε ὄνομα ἀθάνατον, γλυκύ. Μιὰ πόλις εἰς τὸ τέταρτον μεγάλῃ, Ἴταλικῆ. Εὐλοῦ τεμάχιον ἀπλοῦν τὸ πέμπτον φανεῖ Κι' ἀντωνυμία κτητικὴ τὸν Ρόμβον τελειώνει. **Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας**

288. Ἐξάπλευρος

*** = Ἀντωνυμία. *** = Ἀρτῆμα. *** = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης. *** = Κρόπος. *** = Ρῆμα. *** = Πρῶτον τῆς Π. Διαθήκης. **Καὶ καθεῖς ἀγωνίζονται τὰ ἴδια.** **Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μελλοντος Ἐφευρέτου**

289-293. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰ τόσαι λέξεις: **Θρηῶν, φανός, Σῆρος, φάρος, μονός.** **Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἄρως τῆς Ἀδρας**

294. Τριπλή Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ πῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν δένδρον· τὰ δεύτερα νῆσον τοῦ Αἰγαίου καὶ τὰ τρίτα ἡφαίστειον: 1, Ζῶον κερραφόρον. 2, Ἄνθος. 3, Θεῖ. 4, Πνευματικὴ Ἀσκησις. 5, Προφήτης. **Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τῆς Ἀκροπόλεως**

295. Γεῖφος

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχόλην παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την ψυχήν ἡμῶν ὑψηλαίαι και υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ : Ἔτησια δε. 8,— Ἔτησια φρ. 10,— Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50 Τρίμηνος 2,50 Τρίμηνος 3,— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 8 Ιουνίου 1913	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐδριαιδοῦ ἀρ. 98, παρὰ τὸ Βασιλικόν Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 28

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 14

146. Φύλλα (φί, λῆμα.)—147. Ἰσός (ῦς, σός.)—148. Ἀτάρ-Ἄρτα.—149. Τροία-Τρία.

150. Κ Δ Α 151. ΣΙΚΕΛΙΑ (Ι-
Α Δ Ρ σακί, Κιλίκια, Ἐ-
Μ Μ Τ κλα, Λεῖα, Ἀλδία.)
ΣΙΒ Η ΡΙΑ —152. Ἡ μέθη (μέ
Μ Τ Λ θή.) —153. ΑΝΑ-
Η Ο Ο ΦΗ, ΜΗΛΟΣ (Α-
Δ Σ Σ Μύς, ΝΗσσα, ἈΔ-
φείος, ΦΟβος, Ἡ-
Σαλας.)—154. Ὁ μὲν πλοῦτος θνητός, ἡ δὲ
δόξα ἀθάνατος.—155. Ἐν τῇ πλάτει σωτη-
ρία (ἐν τῇ π' εἰς τι - σο - τυρία.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις με ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας
λεπτά 5 μόνον με παχέα στοιχεία τοῦ διπλασίου,
καὶ με κεφαλαία τὰ τετραλίαιον. Ἐλάχιτος ὄρος
16 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιώτεροι τῶν 15 πληρο-
νοῦνται ὡς νὰ ἴσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος
ἔντο καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαία ἢ παχέα ἢ
ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς
λέξις ἀπλά.—Αἱ μὴ συνδρομώμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.

Ἀπικὴ Δύσις, σὰς γράφαι καὶ ἐξηγοῦμαι.
Ὀνειρώδες Βάλας. (ΙΓ', 206)

Ἀήτητες Εὐζωνες καὶ Ἐλιδόφορος Ἐλ-
λάς, γὰ δύο πασιτὰ ὁ καθένας σὰς,
σὰς δίνω 25 ψήφους, Parole.
Ὀνειρώδες Βάλας. (ΙΓ', 207)

Εὐχαριστῶ θερμῶς ὑποστηρίζοντας ἐπίσης
εὐχαριστῶ θερμῶς Δωδοῦναι δι' ὑπο-
στηρίξιν, ἐλπίζων τοιαύτης κατὰ τὴν τελικὴν.
Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ (ΙΓ', 208)

Προτείνω ἴδρουν συλλόγου ἐλλείπει τοι-
ούτου ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐπιθυ-
μοῦντες συνδράμειν ἀπευθυντέον: Aristote
Niles, Club de Consple, Péra, Constan-
tinople.

Περιμένω ὑποστήριξιν ἀπάντων Κωνσταντι-
νουπολιτῶν. — Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ.

Ἀγνωστε Χ, δὲν ὑπόσχεσαι ἕνα καλὸ τρα-
ταμένο σ' ἐκείνον ποῦ θὰ σὲ ἀνακαλύ-
ψῃ; Αἶντε ντέ!... Ρωμηοπούλα (ΙΓ' 210)

Κόρησα Καυτί, Βοσκοπούλα τοῦ Μι-
στρά, σὰς ἔρω σῆς; Σαυθὸ Διαβολ-
λάκι, δὲν κρύβεσαι. Σ' ἔμαθα κ' ἔσένα.
Ρωμηοπούλα (ΙΓ', 211)

Σ' ὄλη τὴν παρέα.
Ἄν με βρῆτε, σὰς ὑπόσχομαι ἀπὸ δύο
παγωτὰ καθε μιάς.—Ρωμηοπούλα (ΙΓ', 212)

ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ
21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Κυανοὶ ὑποψήφιοι. Ὅλοι ἄσπρο! (ΙΓ', 213)

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ — Παρατη-
θέντος Ἐνδόξου Μεσολογγίου, διρι-
ζεται γραμματεὺς τὸ Πειρακτιῶνον.
(Ἐκ τοῦ Προεδρείου.) (ΙΓ', 214)

Ἐλληγοπούλα! Μόνον ψηφίζοντες τὰ ὑπέ-
ροια ψευδώνυμα:
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
καὶ
ΔΟΣΑΣΜΕΝΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
τὰ ἐγκλιόντα ἐντὸς αὐτῶν ὀλόκληρον τὸν πα-
τριωτισμὸν, δεικνύετε τὴν πρὸς τὴν πατρίδα
ἀγάπην σας. (ΙΓ', 215)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ»
Ἰδρῶμεν παράρτημα ἐν Κορίνθῳ με Πρόε-
δρον Γ. Κουτσουλέτην (πρώην «Θριάμι-
δου»), Γραμματέα Ἀθ. Κανιάρην, Ταμίαν
Π. Βλάσην, καὶ Σύμβουλον Γ. Σκλιάν.

Τσοῦχτρα, γιὰτὶ δὲν ἀπῆντησες στὰ Μικρὰ
μου Μυστικά; Ἀναμένο. Ἄγνωστος Χ.

Παιδιά! ἕνα ἄσπρο... ἕνα ἄσπρο στὸ Πα-
νελλήνιο Ὀνειρο. Μὴ περιμένετε νὰ
σὰς τὸ ποῦν! Σὰς μιλεῖ μόνον τοῦ τ' ὄρατο
ψευδώνυμό του.—Ἄγνωστος Χ. (ΙΓ', 218)

Μικρὸ Χελιδονάκι, σοῦ ἔγραφα, ἀλλ'
ἀπάντησάν σου δὲν ἔλαβον. Διὰτὶ;
Γράφε μου τάχιστα.—Ἀήτητος Εὐζωνος.

Ζήτω! Ζήτω ὁ τροπαιοῦχος ΘΡΙΑΜ-
ΒΟΣ ὁ συντρίβας τοῦ δημοψήφισμα
ΠΕΝΤΕ ΗΝΩΜΕΝΟΥΣ Συλλόγου.
Ὅλοι ὄσοι ποθεῖτε τὴν νίκη, τὸν θλι-
αμβο, ταχθῆτε ὑπὸ τὴν σημαίαν του.
Ἀήτητος Εὐζωνος (ΙΓ', 220)

Ὅλοι ἄσπρο! Ὅλοι ἄσπρο στὰ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΑΔΑ
(ΙΓ', 221) Ἀήτητος Εὐζωνος

Γιὰ τὸ Θεό, Τσουνκίδα, μὴ ξαναπῆς
μπύρα, παιδί μου, γιὰτὶ ζαλιζεῖ πολὺ
τρώγε μόνον πάστες.—Τσοῦχτρα (ΙΓ', 222)

Πόθε τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διαρκῶς στὰ μου-
σεῖα θὰ εὐρίσκεσαι. Σὺν θὰ ἴδῃς τὸ
Μουσεῖον τῆς Τριπόλεως... Ἄσε τὴν Ὑψη-
λὴν Ἰδέαν ποῦ ὄλο τὸ θαυμάζει... Τὸν δὲ
Γενναίωφρον Ἑλληνα... Ἀθάνατος Ἑλλάς.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΛΛΑΣ
Κατὰ τὴν παρούσαν τριμηνίαν ἡ «ΕΛΛΑΣ»
ὑποστηρίζει τοὺς: Ἀθάνατον Ἑλλάδα,
Πόθον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ πάντα τὸν συν-
δασμὸν τῶν συμμάχων «Ἀγῶνος», «Κυανοῦ
Κόμματος», «Νίκης».

Ἐνεκα τῶν ἐξετάσεων, ἀναβάλλεται ἡ κλη-
ρωσις τῶν λαγῶν διὰ μέσα Ἰουνίου. Ζητή-
σατε πάντες πρὸς 0,35 ἕκαστον. Σύλλογον
Ἑλλάδα, poste - restante, Τριπολι.

Φιλτάτη Ἀπικὴ Δύσις, πολὺ, πολὺ εὐχα-
ριστῶ γιὰ τὰς ὀλοθερμες εὐχὰς σου.
Ἀναστηθεῖσα Ἡπειρος. (ΙΓ', 225)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»
Ἰδοὺ τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα τῆς κραταιᾶς
«Νίκης» τὰ περιμένοντα μετ' ἀνοπομο-
νησίας. Ἀποφεύγοντες συνήθεις δηλώσεις, ἀρ-
κούμεθα νὰ τονίσωμεν ὅτι ἡ νίκη κλίνει καὶ
ὄλα στεφανώσῃ τὴν «Νίκη».

ΑΘΑΝΑΤΑ 1821-1912
ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ ΚΡΗΤΗΣ
ΑΡΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΑΝΑΚΤΗΘΕΙΣΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΕΛΛΑΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

ΘΡΙΑΜΒΕΩΝ ΜΕΓΑΛΟΪΔΕΑΤΗΣ
ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΟΥ
ΠΟΛΥΠΟΘΗΤΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
Ζήτω ἡ «ΝΙΚΗ»! Ζήτωωω!..

«ΝΙΚΗ» ΘΑ ΝΙΚΗΣΗΣ
Ν.Α.Π. (ἕν μ' εὐρης;) (ΙΓ', 227)

Εμπρός εὐνεεῖς ψηφοφόροι, τὴν ψῆφόν σας
εἰς τὰ ὑπέροχα τῆς «Νίκης» ψευδώνυμα.
Κωνσταντῖνος Κανάρης (ΙΓ', 228)

ΘΡΙΑΜΒΕΩΝ ΜΕΓΑΛΟΪΔΕΑΤΗΣ
Ἰποψήφιος Δημοψηφισματος
ΔΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ (ΙΓ', 229)

ΕΛΛΑΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ
Ἰποψήφιος δημοψηφισματος Β' τριμηνίας
ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς «ΝΙΚΗΣ»

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)
πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ.
1,10 διὰ τὸ Ἔσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 4ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1911

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898.—ὄν ἕκαστος τι-
μᾶται: Ἄδετος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6.
Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἔδετος 3,50, χρυσόδ. 6,50
Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὄν
ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελών:
Ἄδετος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1906, ἔως
1912, ὄν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 25ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 217).

- ΑΘΗΝΩΝ: Ἀναστ. Τσόλιας, Ν. Παπαδόπου-
λος, Ἐθ. Κ. Γεωργίου, Λίνος Ν. Πολίτης, Κλ.
Κουτσουλέτης, Γεωρ. Π. Κουτσουλέτης,
Ἀποστολὸς Σωφράτζητα, (24—25).
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Τριπλι Ναυτοπούλα.
ΘΗΒΩΝ: Σωτ. Γ. Σίννης.
ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Κ. Κολαῖτης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰωάννη Τραβέλλα (24—25).
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Φανὴ Παναγιωτοπούλου.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Νικήτης τοῦ Μπαζανίου
(24—25).
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαρία Ι. Γεραῆ, Ἐν. Α. Βυζάς,
Παναγ. Α. Ἰωάννου, Διον. Κ. Μπαλάσης, Δημ.
Θ. Οικονομάκος.
ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ: Βασιλικὴ Κ. Τσουλογο-
πούλου, Αλίκη Α. Λαδοῦ, Ἄστ. Α. Ζέβας.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Κλ. Γ. Κοταπόλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριῶν Ναυτοπούλου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικήφορος Ναυμαχία, Ἰάσον Σκέν-
τερης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Βαρθέλα Χ. Παναγιωτοπούλου,
Σόλων Ν. Σπυροπούλου, Λυμ. Ἀγγελέτος, Ν.
Ε. Κούρης.
ΦΑΛΗΡΟΥ: Κωνσ. Ι. Τσηρίτης, Ἰω. Εὐθ.
Ἀραβοσιτῆς.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Ἄντ. Πιζάνης (24—25), Παναγ.
Κ. Γλυκοφίδης, Γ. Χ. Ζαγούρας, Ν. Α. Κόης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Σ. Α. Ζέβας, Σωτ. Ι. Μαρτίνος,
Μεγαλόφρον Κωνσταντίνος, Ν. Ζ. Παλάς, Ἰωάν.
Γ. Νάστας, Κωνσ. Ι. Σπανός, Ρολ. Π. Αεργιάλ.
Κωνσταντῖνος Κανάρης.
ΧΑΝΙΩΝ: Κωνσ. Κων. Κατσοῦρακης (24, 25).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τὸν εὐχρόνον ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήρωθησαν
οἱ ἐξῆς δύο: ΠΑΝ. Κ. ΓΑΥΚΟΦΡΙΑΣ ἐν Φι-
λιατρῶν καὶ ΚΩΝΣΤ. ΚΩΝ. ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗΣ ἐν
Χανίων οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας
ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.
Πλεονάζουν λ.20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Η ΚΡΙΝΙΩ (*)

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5. (Συνέχεια)

— Εἶδες; εἶπεν ὁ Τερμίτης κι' ὁ
ἀέρας ἀκόμη μᾶς βοηθεῖ.

Καὶ τὸ ταξεῖδι τῆς ἐπιστροφῆς ἔγινε
καλὰ ὡς τὸ πρῶτο. Τὰ δύο μερμηγκία
βγήκαν στὴν ξηρὰ, φορτώθηκαν ἀπὸ δύο
σπόρους τὸ καθένα καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴ
φωλιὰ, ὅπου ἔφθασαν χωρὶς
νὰ τοὺς συμβῆ τίποτα δυσά-
ρεστο.

Τῆ στιγμῇ ποῦ ἐτοιμά-
ζοντο νὰ μποῦν, εἶδαν καὶ τὴν
Ἄννετα, ποῦ ἐγύριζε, ὀδη-
γώντας μονάχη τῆς ἕνα κο-
πάδι ἀπὸ ἐξή μελιγρες.

— Ἔινε ὁ τρίτος δρόμος
ποῦ κάνω, εἶπε, καὶ κάθε
φορὰ κουβαλῶ. Ἐχομε τῶρα
πενήντα μελιγρες δικές μας
καὶ ἐλπίζω ὡς τὸ βράδυ νὰ
γίνουμ ἕκατό. Σῆς τί ἐκά-
ματε;

Ὁ Τερμίτης τῆς διηγῆ-
θηκε τὸ ταξεῖδι του καὶ ἡ
Ἄννετα ἐφάνη πολὺ πρόθυμος
νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ κουβαλή-
σουν τοὺς σπόρους στὴ φωλιὰ.
Με ἐξή ὁμοῦ, ἐπτά δρόμους
ἐτελείωσαν αὐτὴ τὴν ἔργασίαν.
Πρὶν βάλου στὴν ἀποθήκην
τοὺς σπόρους, τοὺς ἐξέτασαν
μὲ προσοχὴ ἕνα—ἕνα μῆπως
εἶχε σκουληκί γιὰτὶ καὶ ἕνα
μόνο σκουληκάκι ἂν ὑπῆρχε,
μποροῦσε νὰ χαλάσῃ ὅλη ἡ

προμήθεια. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό, ἐφρόντισαν
νὰ καταστρέψου με τῆς δαγκάνες των
τὸ φυτραδάκι κάθε σπόρου, γιὰτὶ ἀλλοιώ-
τικα, καθὼς θὰ τὸν εἶχαν στὸ χῶμα,
μπροσθε ἔφαρνα νὰ φυτρώσῃ.

Ἀφῶ ἀναπαύθηκαν μιὰ στιγμῇ καὶ
ἀφῶ ἔφαγαν καθένας δύο στάλας μέλι,
ἡ Ἄννετα ξαναγύρισε στὴν ἀγριοτραντα-
φυλλιὰ τῆς καὶ ὁ Τερμίτης ἐξεκίνησε με
τὴν Κρινιῶ γιὰ τὴ φλαμουριά. Ἀλλ'
αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ γέρος δὲν θέλησε νὰ

ταξειδέψου με «βάρκα». Ἐκαὶ ποῦ ἐπή-
γαιναν, ἀπάντησαν ἕνα ἄλλο φυτό, με
μικροὺς σπόρους ὡς κανναζούρι, καὶ
τόσο γιὰ νὰ γλυτώσου τοὺς μεγάλους
δρόμους, ὅσο καὶ γιὰ νὰ ἔχου κάποια
ποικιλία τὰ γεύματα τοῦ χειμῶνος, ἀπο-
φάσιον νὰ τοὺς μαζέψου κι' αὐτούς. Τὰ
δύο μερμηγκία ἔκαμαν τέσσερους δρό-
μους χωρὶς νὰ τοὺς συμβῆ τίποτα ἐκ-
τακτο. Γιὰ νὰ κερδίσου ὁμοῦ καιρὸ,
ἀντὶ νὰ ποθηθεύσου ἀμέσως τοὺς σπό-
ρους, τοὺς ἐσώριασαν ἐκεῖ
ἀπέξω ἀπὸ τὴ φωλιὰ, με τὴν
ιδεὰ νὰ περιμένου τὴν Ἄν-
νετα νὰ γυρίσῃ, γιὰ νὰ τοὺς
βοηθήσῃ καὶ νὰ τοὺς μπάσου
ὄλους μαζί.

Στὸν πέμπτο τοὺς δρόμο,
εἶδαν πραγματικῶς τὴν καλὴ
παραμὰ νὰ ἐρχεται ἀπὸ μα-
κρὰ, με καινούργιο κοπάδι
μελιγρες. Τὸ ὄδηγησε ὡς τὸ
ἀρνόγλωσσο, τὸ ἐτοποθέτησε
ἐστὶ λευκὰ ἀνάκτια καὶ γύρισε
στοὺς φίλους τῆς.

— Οὐφ! εἶπε τὰ πόδια μου
δὲν βραστοῦν πιά καὶ γιὰ σήμερα
εθάνει. Αὐτὴ ἡ εὐλογημένη
ἀγριοτρανταφυλλιὰ εἶνε τόσο
μακρὰ! Θὰ ἔργασθῶ τῶρα
μαζί σας, γιὰ νὰ κουβαλήσουμε
ἀκόμη λίγους σπόρους κ' ἐπειτα
θὰ τακτοποιήσουμε τῆς ἀπο-
θήκῆς μας. Δὲν θάρχησῃ νὰ
νυκτώσῃ καὶ δὲν πρέπει νὰ φῶ-
σομε τίποτα ἔξω.

Τὴν στιγμῇ ποῦ τὰ τρία
μερμηγκία ἐπήλθαιαν στὴν
τρύπα τοὺς, φορτωμένα τὸ
καθένα με δύο σπόρους, ἀπὸ
ἐκείνου ποῦ εἶχαν σωριασμέ-
νους ἀπέξω, εἶδαν με μεγάλη
τους ἐκπλήξι ἕνα ξένο μερ-
μηγκί, ποῦ ἔφευγε γρήγορα-
γρήγορα, ὡς τὸν κλέφτη,
κρατώντας στῆς δαγκάνες του
ἕνα σπόρο.

Ὁ γέρος Τερμίτης ἀναψε

«Βλέπεις ἐκεῖ—πάνω ἕνα πουλί;...» (Σελ. 213, στ. α'.)